

DEPREM ANILARI 3

*Hepimiz Öldük
Bazılarımızı Gömdüler*

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

Deprem Anıları 3

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU, Ömer BURGAÇ, Fatih DÜNDAR,
Sıdıka Merve ÖZASLAN ÇAKMAK, Necmettin AKGÜN,
Burak ÇAKMAK, Ahmet ÇELEBİ, Sevgi PETEK,
Figen Fadıma ALKAN, Muhammet Uğur POLAT,
Ayşe Dilaşu SATUN, Gökhan BOZKURT, Hayri KARTAL,
Mehmet Ali BOZKURT, Ahmet ÇELİK, Hatice SÜLÜK

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

1. Basım, Kasım 2024

ISBN

978-625-5993-13-7

Yayınevi

Ak Oruçođlu Yayınları
Kitap Basım, Yayın ve Tanıtım Hizmetleri
Büyük Sanayi Cad., Elif Sok., No 7/197,
İskitler, Altındağ/ANKARA
+905326220774
www.akorucoglu.com

İÇİNDEKİLER

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU	4
Ömer BURGAÇ	5
Fatih DÜNDAR	11
Sıdıka Merve ÖZASLAN ÇAKMAK	14
Necmettin AKGÜN	20
Burak ÇAKMAK	26
Ahmet ÇELEBİ	32
Sevgi PETEK	46
Figen Fadıma ALKAN	53
Muhammet Uğur POLAT	58
Ayşe Dilaşu SATUN	68
Gökhan BOZKURT	74
Hayri KARTAL	78
Mehmet Ali BOZKURT	84
Ahmet ÇELİK	89
Hatice SÜLÜK	94

ÖN SÖZ

Merhaba,

6 Şubat 2023'te belki de tarihimizin en acı olaylarından birini yaşadık. Sabah saat 04.17'de okulların açılacağı ilk pazartesi günü merkez üssü Kahramanmaraş Pazarcık olan 7,8 şiddetinde deprem meydana geldi. 6 Şubat 2023 saat 13.15 Merkez üssü Kahramanmaraş Elbistan 7.7 şiddetinde ikinci bir deprem meydana geldi.

Türkiye' de resmi rakamlara göre en az 50 bin 783, Suriye'de ise en az 8 bin 476 kişi hayatını kaybetti. Toplam 122 binden fazla kişi ise yaralandı. Depremlerin ardından büyüklüğü 6,7 mw'a kadar varan 100 binden fazla artçı sarsıntı gerçekleşti ve hala devam ediyor. Etkilenen iller Adana, Adıyaman, Elazığ, Gaziantep, HATAY, Kahramanmaraş, Kilis, Malatya, Osmaniye, Şanlıurfa ve Diyarbakır.

Deprem bölgesinde 400 km yüzey kırığı oluşurken bölge 3 ile 9 metre batıya kayd. Depremler 1939 Erzincan depremini geride bıraktı. 300 binden fazla insanın öldüğü 2010 Haiti depreminden bu yana dünya çapındaki en ölümcül depremdir. Rabbim bu acıyı tekrar yaşatmasın.

Kitabımızda bu acıları yaşayan, feryatlara dayanamayıp yardıma koşan arkadaşlarımızın anıları var. Bu anıları bir daha yaşamamak dileğiyle...

Mustafa Mahir HİNTOĞLU

ÖMER BURGAÇ

Hatay ili Dörtöyl İlçesi Kuzuculu mahallesinde doğdu. İlkokulu Kuzuculu Fevzi Çakmak İlkokulu ortaokulu Kuzuculu Ortaokulunda okuduktan sonra ilçede derece yaparak Karaman Ermenek Öğretmen Lisesini kazandı. 2. yılında Osmaniye Hasan Aybaba Anadolu Öğretmen Lisesine geçiş yaparak oradan mezun oldu. Lisans eğitimini Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Okul Öncesi Öğretmenliği Bölümünde tamamladıktan sonra Portakal Çiçeği Anaokulunda ücretli öğretmenlik yaparak başladığı meslek hayatına Özel Anaokulu Müdürlüğüyle devam eden Ömer BURGAÇ 2014 yılında Şanlıurfa Viranşehir Rahime Hatun Anaokuluna atanarak devlet kadrosuna geçti.

İlçemizde birçok anaokulunda çalışan ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Özel Büro biriminde ve daha sonra İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü olarak görev yapan Ömer BURGAÇ 01.10.2019 tarihi itibari ile Portakal Çiçeği Anaokulu Müdürü olarak görevlendirildi.

Hatay'da "İlk Sokak Kütüphanesi", "İlk Resfebe Faaliyetleri" gibi birçok ilke imza atan Ömer Burgaç'ın okul öncesine ve erken çocukluk dönemine dair birçok köşe yazısı bulunmaktadır.

YAĞMURUN ALTINDA KALMIŞ UMUTLAR

Deprem sonrası kurulan çadır kent, şubat ayının sert soğuklarıyla boğuşuyordu. Gökyüzü gri, topraksa yağmurla kaplıydı. O ilk günlerde, insanları barındıracak çadırları kuracak ne bir personel ne de bir yardım ekibi vardı. Oysa felaketin getirdiği aciliyet her an daha da büyüyordu. Mesleğim öğretmenlikti, ama o an ustalığım devreye girdi. Kapı pencere yaparken öğrendiğim her şeyle, çadırları kendimiz kurduk. Yağmurun ortasında, su basan zeminlerde, bu insanları koruyacak bir yer inşa etmek için çabalıyorduk.

Gece vakti, yağmurun ritmi sertleşip çadırların altına su dolduğunda, çocukların korkuyla uyanıp çılgık attığını hatırlıyorum. Anneler, telaşla çocuklarını kucaklayıp çadırlarını boşaltıyordu. Ancak asıl sahne, o çocukların panik içinde bize koşup, ıslanmış yağmurluklarımıza feryatla sarıldıkları andı. Küçük bedenler, şimşeklerin aydınlattığı karanlık gökyüzünün altında, korkudan titriyorlardı. Yerin altından kaçarken gökyüzündeki öfkeli doğaya yakalanmışlardı sanki. O anlarda belki de hayatlarının en zor günlerini yaşıyorlardı. Onları kollarımıza alırken, ıslak vücutlarının titremesi, içimize işleyen bir çaresizlik hissi bırakıyordu.

Binalara girmek cesaret isteyen bir işti; deprem korkusu herkesin iliklerine işlemişti. Fakat suyun içinde kalan bu insanları nereye götürebileceğimizi bilemiyorduk. Ne tahsis edilen bir araç vardı ne de bir barınak. Bu yüzden, kendi inisiyatifimizle hareket ettik. Yükümüz ağırdı, ama durmanın vakti değildi.

Zaman ilerledikçe çadır kent yerini konteynır kente bıraktı. Portatif tuvaletler geldi ama onları temizleyecek personel yoktu. Mecburen, o temizlik işini de üstlendik. Özellikle kırsal kesimden gelen vatandaşlarımızın klozet kullanma alışkanlığı olmadığından, o tuvaletlerin temizliği bizleri bir hayli zorladı. Hem fiziksel hem de duygusal bir savaşın ortasındaydık. Bir yandan kaymakam beyin resmi işleri, vatandaş sayımları ve kayıtlarıyla ilgilenirken, öte yandan vicdanımızın sesini dinleyip çaresiz insanlara yardım ediyorduk.

Devletin kuralları vardı, ama kurallar her zaman vicdanın taleplerine cevap vermezdi.

Siyasilerin de bu sürece müdahalesi, işimizi daha da karmaşık hale getiriyordu. Gönderdikleri kişiler, masa başı işler istiyor, bizim tuvalet temizliyor olmamıza rağmen bu görevleri kabul etmiyorlardı. Fakat, o zorlu süreçte kimse kaytaramadı. Biz çalışıyorsak, onlar da çalışmak zorundaydı. Bu mücadele her ne kadar fiziksel olarak yorsa da, aslında asıl yük zihnimizde ve yüreğimizdeydi.

Gecenin Karanlığında: Felaketin Ortasında Bir Mücadele

Sessizliğin hüküm sürdüğü bir gece. Karanlık, sanki gökyüzü yas tutuyor. Sonra, bulutlar gözyaşlarını dökmeye başlıyor. Yağmur, derme çatma çadırların üzerine dökülen bir senfoni, ama bu senfonide huzur yok.

Çadırların içinden yükselen sesler, bir annenin endişeli fısıltısı, bir çocuğun korkmuş çığlığı. Çamur, her adımda biraz daha batan, ağırlaşan ayaklar. Ve ben, elimde fenerle, çocukları güvenli bir yere taşımak için koşturuyorum. Bu gece, onların çığlıkları yankılanırken, kendi korkularıyla yüzleşiyorum. Altı ay boyunca, her sabah yeni bir umutla uyanıp her gece yorgun düşene dek çalıştım. Ama o sabah aynaya baktığımda, karşımdaki yüzü tanımakta zorluk çektim.

Bir Nefes Kadar Kısa

Gökyüzü karardığında, hepimiz tetikteydik. Deprem vurduğu ilk günden bu yana, her an bir şey olacaktı gibi bir tedirginlik vardı içimizde. Geceleri uyumak bir lükstü; güvenliği sağlamak, her çadırın güvenliğinden emin olmak için gece boyunca uyanık kaldım.

Bir yandan çadırları kurmamız gerekiyordu; ama her şey bitmek bilmiyordu. Gelen tırlar, yüklü kamyonlar, koliler... Ve insan kalabalıkları, belki de o kolilerin içinden çıkacak küçük bir şişe su için birbirini iten eller. Korkuyorlardı. Alamayacakları korkusu, onları daha da çaresiz kılıyordu. Ama biz, onlara en adil şekilde ulaşmanın bir yolunu bulmalıydık.

Her gün biraz daha yıpranmış hissederken, küçük bir artçı sarsıntıda bile yüzlerindeki dehşeti görmek, o korkuyu dizginlemeye çalışmak, bizi daha da güçlü olmak zorunda bırakıyordu.

Görünmeyen Yük

Konteynır kentin kapıları her sabah umutla açılıyordu, ama içimde bir ağırlık vardı. İnsanların gözlerinde beklenti, dudaklarında sessiz dualar... Her gün kaymakamlıkla, emniyet müdürlüğüyle yapılan görüşmeler, çözülmesi gereken yüzlerce sorun ve o sorunların altında ezilen yorgun yüreğimiz. Ancak dışarıdan bakan gözler, yalnızca görüneni anlamakla yetiniyordu.

Eleştiriler vardı. Dışarıdaki insanlar, bizlerin omzuna binen yükü, her sabah aynı umutla uyanan binlerce insanın beklentisini yerine getirmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. O insanlar bir cevap beklerken, bizden daha fazlasını talep ederken, biz içimizde bir savaş veriyorduk.

Zaman zaman arkadaşlarımızdan gelen eleştiriler de ekleniyordu bu yükün üzerine. Yanımızda duranlar bile, bazen bizimle aynı yükü taşıyor gibiydi. Ama kimse binlerce insanın umutlarının ağırlığını nasıl taşıdığımızı anlamıyordu. Kimse her bir çözülmeyen sorunun bizde nasıl derin bir yara açtığını bilmiyordu.

Biz sadece sorunları çözmeye çalışmıyorduk; bir yandan da umutları diri tutmaya çalışıyorduk. Bu mücadeleyi anlamayanlar, dışarıdan

bakanlar için sadece eksiklikler vardı. Oysa içimizde kopan fırtınalar, her eleştiride biraz daha büyüyordu.

Sessiz Bir Tehdit

Her gün yardımlarla dolu arabalar geliyordu. Çocuklar hediyeleri almak için sabırsızlanıyor, gözlerinde sevinçle karışık bir telaş beliriyordu. Ancak o anın tatlı heyecanı, birkaç dakika içinde bir karmaşaya dönüşüyordu. Minik eller, renkli paketler için birbirine kenetleniyor, yere düşen çocuklar ağlayarak tekrar ayağa kalkıyor, hediye almak için yeniden mücadeleye giriyorlardı.

Başta bu kargaşayı masum bir heyecan olarak görmüştüm. Ancak zamanla bu görüntü değişti. Çocuklar, verilen her hediye bir şeyler almaya daha da alıştılar. Bedel ödemededen gelen bu hediyeler, içlerinde bir beklenti oluşturdu. Her gelen tırla, elleri daha da açıldı; gözler daha büyük beklentilerle doldu.

Yardım dağıtımını artık bir lütuf olmaktan çıkmış, neredeyse bir hak gibi görünmeye başlamıştı. İçimde bir korku büyüyordu: Geleceğin bu çocukları, emek vermeden elde edilen şeylerin peşine mi düşeceklerdi? Bu kısır döngü, onları tembelliğe ve hazıra konmaya mı itecekti?

Bunu izlemek, sessiz bir tehlikenin büyüdüğünü görmek gibiydi.

Bir Scooter'ın Ardında

Konteynır kente bir gün dört tekerlekli scooterlar getirildi. Çocukların yüzlerinde beliren heyecan, o anın masumiyetini yansıtıyordu. Sayıca yeterli olduğunu düşünüyorduk; herkesin bir scooter'ı olacaktı. Fakat farkında olmadığımız bazı eksiklikler vardı. O an, her şeyin yolunda gittiğini sanıyorduk.

Bir annenin o gün gelip çocuğu için scooter talep edişi aklımda. Ancak kaydı olmayan çocukları sırayla tespit edip adil bir şekilde

dağıtacağımızı söyledim. Akşamki dağıtımda orada değildiler. Aradan günler, haftalar, hatta bir yıl geçti.

Bu süreçte hayat beni bambaşka bir yola sürükledi. Belediye başkanlığına aday olmuştum, daha büyük bir topluluğun umudunu omuzlamaya hazırlanıyordum. Ancak bir gün, sosyal medya hesaplarımdan gelen bir mesajla geçmişin hayaletleri geri döndü. O anne, çocuğunun scooter alamadığını ve bu yüzden uzun zamandır gözyaşı döktüğünü yazmıştı. Mesaj sertti; hayal kırıklığına dönüşmüş bir öfkeyle bana yöneltilmiş sözler vardı.

O an içinde büyük bir çatışma yaşadım. Eğer o zaman scooter'ı hemen verseydim, bu durumu önleyebilirdim. Ama bir yandan, siyasi süreçte olduğum için bu tür bir adımı yapmacık görünmekten çekinerek atmaktan kaçındım. Zaman geçti, aday gösterilmedim. İçimdeki yük ise hafiflemedi.

Sonunda, adaylık sürecinin sona erdiği o gece, bir karar aldım. Aynı modelden yeni bir scooter aldım ve o anneyle çocuğun evini ziyaret ettim. Kapıyı açtığında çocuğun yüzündeki sevinç, bir yılın yaralarını tek bir anda iyileştirdi. Annesi de içten bir özür diledi. O an, siyasetten çok daha değerli bir ders öğrendim: Küçük bir scooter, bir çocuğun dünyasında büyük bir yer kaplayabilir.